

Tomáš Lojek

Trochu vzduchu

Devět povídek ze současné Prahy
o naději, osamělosti a démonech v nás

Mladá fronta

Tomáš Lojek

TROCHU VZDUCHU

Co se ukrývá v nitru druhého člověka, nemůžeme nikdy plně pochopit. Možná je to základní stavební kámen lidského osamocení. Každý si v sobě neseme svoje starosti a běsy, všechn ten dechberoucí strach jako shluk démonů. I o tom je tahle kniha.

Hlídka

Tak tedy další zoufalec. Ve vašem nuselském rajónu od začátku roku už šestý, a to je teprve únor. Na linku 158 zavolala rozrušená žena s tím, že se chce její syn zabít.

Jste na místě. Řada nízkých betonových garáží se táhne za frontou činžáků až ke schodišti a prořídlému parčíku stoupajícímu k dalším potemnělým domům ve svahu. V některých oknech se svítí. Když vylezete s partákem v Boleslavově ulici z auta, na vlastní kůži poznáš, že pořádně přituhlo. Podle předpovědi mají přijít silné mrazy z Ruska, až odněkud z Uralu; tam někde v sibiřských pláních a mezi skalisky se prý mrazy rodí a šíří se na západ do Evropy.

Vystrašená nervózní žena v pletené čepici stojí na plácku před domem. Vede vás pár kroků ke garážím a na jednu z nich ukazuje rukou. Nesouvisle drmolí. Říká, že syna vyhodili z práce, něco o jeho otci; rozumíš jí každé druhé slovo. Motor v garáži běží. Cítíš smrad výfukových plynů. Je zamčeno.

Tonda, tvůj parták, buší sevřenou pěstí na dveře. Chvilku čekáte. Nic se nezmění, tak Tonda zabuší znovu. Garáže budou staršího data, to je poznat, dveře z nala-kovaného dřeva se pod nápořem úderů citelně prohýbají.

Celkem hravě vylomité zámek a vpadnete dovnitř.

Přes obličej se ti přelije horký čpící oblak. Podvědomě zadržíš dech. Asi třicetiletý muž sedí za volantem v nastartovaném voze, starém otřískaném renaultu, a nehýbe se. Dveře auta jsou otevřené dokořán. Motor v malém prostoru garáže bublavě chrčí, zdá se ti, jako by se ten zvuk chvílemi zhmotňoval. Potom vidíš, že sebevrah žije, je jen opilý nebo zfetovaný. Možná obojí. Předpokládáš, že to tak bude. Na sobě má teplákovou soupravu, vlasy sebrané strojkem nakrátko. Když se k němu skloníš a on cosi nezřetelně zamumlá, všimneš si, že mu chybí dva přední zuby.

Tonda ho nemilosrdně vyvleče z auta na vzduch. Nebrání se. Vypínáš motor. Ticho, které nastane, zní jako výstřel, až ti zalehnou uši.

Vyběhneš ven a zavoláš z policejního vozu záchranku.

„Co se do mě serete, vy zmrdi!“ zaslechneš za zády. Ukončíš hlášení a vidíš, že muž se chce potácivým krokem vrátit do garáže – napadne tě, jak je to šílené, ale co na tomhle světě není? Tonda mu zastoupí cestu.

Jen klid, slyšíš? Dostaneš se z toho.

„Vy kriplové, vy sráči!“ nadává sebevrah.

No tak, buď rozumnej. Řekni mi, vo co ti jde?

Vo co mi de? rozhodí rukama. Chceš vědět, vo co mi de? Člověk se, kurva, ani v sobotu večer nemůže *sám* ve své *vlastní* garáži v klidu voddělat, vo to mi de! křičí.

Sleduješ, jak chlapíkovi, motajícimu se v kalném světle pouliční lampy, stoupá od úst pára. Stojíte před ním. Jsi připravený, dlaň máš položenou na pouzdru s pistolí, ale jen si zbraň chráníš, než že bys ji byl schopen použít. To tě někdy děsí, že ji nebudeš schopen použít, až bude třeba. Až budeš muset. Jsi nováček, u policie sloužíš druhý mě-

síc, zatím jsi měl štěstí, ale jednou to přijde, s tím musíš počítat.

Čekáš, jestli si ten zoufalec naproti tobě něco zkusí. Kdyby bylo nejhůř, jste dva. Jsi rád, že je s tebou tvůj parťák. Na první pohled pořizek. Každý si to nejdřív pořádně rozmyslí, než začne pokoušet štěstí. *Býčí šíje*. Tak Tondovi říkají kolegové na služebně ve Svatoslavce, asi pro tu jeho zápasnickou figuru, ale třeba mají pro to i nějaký další důvod, o kterém ty nevíš, neptal ses. Každopádně je fajn, mít dobrého parťáka. Tohle je na ulici ze všeho nejdůležitější. Dobřej parťák je k nezaplacení, to jsi už i za tak krátkou dobu poznal.

Potom se chlapík sesype. Sesune se odevzdaně na zem. Tonda ho zvedne, dotáhne do vašeho auta a řekne směrem k jeho matce: Bude oukej.

Celou dobu stála poblíž a klepala se zimou. A strachy. Choulí se do starého obnošeného kabátu. I tobě je zima. Chlad se ti dostal pod uniformu, pod bundu i svetr a mrznou ti uši, měl sis vzít místo služební čepice beranici, říkáš si, měls to sakra udělat.

Když dorazí záchranka, naložíte zhrouceného muže do sanitky. Tonda rozhodne, že doprovodíte záchranáře do nemocnice. Do Krče. Pro všechny případy.

Zapneš maják, modrý studený plamen na střeše vašeho vozu se rozběhne. Když se v ulici mezi zaparkovanými auty pracně obracíš, na chvíli tu ženu znovu zahlédneš. Takhle vypadá sebevrahova matka, říkáš si. Stojí na setmělém plácku mezi čínžáky – vratce, jako by se vteřinu po vteřině v tom nočním chladu vytrácela – a sleduje vás, jak odjíždíte.

Vracíte se z Krče zpátky do Nuslí. Řídíš. Nepospícháš, silniční tahy jsou průjezdné, už je i na Prahu pozdě. Projíždíte městem – ztichlými křižovatkami, kolem pankráckého sídliště, hotelů a nasvícených mrakodrapů. Míjíte reklamní billboardy módních firem a bank. Na obřích osvětlených tabulích jsou poskládání mladí usměvaví lidé s vyběleným chrupem. Drží se přátelsky kolem ramen – jsou jedna spokojená a sebevědomá parta. *Přidej se k nám, buď vysmátý jako my. Založ si v nejoblíbenější bance roku účet a sjednej výhodnou půjčku. Jak snadné je žít!* Mlčíte, občas se podíváš na Tonda. Kdykoli minete vysokou silniční lampu, promítne se mu na tvář pruh světla. Stejně, matně oranžové světlo skrápí i lesklý asfalt před vámi. Když pak stojíte na křižovatce nedaleko stanice metra, dostanete hlášení o vloupačce v Kloboučnické ulici. Tonda se probere a potvrdí příjem.

Tak jeď, kývne na tebe, když naskočí zelená. Pojedeme si s panem Vsadílkem pokecat...

Nechápeš.

Pokecat?

No jasně, co se dá dělat, kývne Tonda. Pokecáme, dáme kafčo a vypadneme.

Odbočíš do Tábořské a projedeš pod mostem s magistrálou.

O čem to mluvíš?

Parták sedí nehnutě a upírá pohled přímo před sebe.

No jo vlastně, řekne. Ty ještě dědka neznáš. Nó, tak teď ho poznáš...

Pořád nic nechápeš, ale nechceš vyzvídat. Tvůj parták je klidás, u policie si dávno odsloužil svoje. Máš štěstí, Tondovi můžeš věřit. Momentálně ti stačí, když víš, že na vás v Kloboučnické nebude čekat mrtvola nebo další sebevrah. Svištíte Tábořskou dolů k parku s dětským

hřištěm, zabočíte do Svatoslavky a ty si znovu vzpomeneš na toho nešťastníka, asi ne o moc staršího než ty. Od druhého ledna, co jsi k policii nastoupil, to byl ve vašem okrsku šestý pokus o sebevraždu. Dva z nich byly úspěšné a hned k tomu premiérovému jste s Tondou vyjížděli, byl to tvůj křest ohněm. Ty časté kroky do věčného ticha tě překvapily, překvapilo tě, kolik jich jen tady v Praze ve skutečnosti je. Každý týden někdo skočí v metru pod vlak. Přemýšlíš, co všechno může vést člověka k tomu, že se odhodlá vzít si život.

Zeptáš se na to parťáka. Tonda se k tobě obrátí. Jeho pečlivě oholená tvář je poznamenaná vráskami a na bradě ďobanci po neštovicích.

V podstatě cokoli... zachrptí. I když ten v tý garáži asi věděl, že ho někdo najde.

Myslíš, že to věděl?

Spoléhal na matku. Počítal s tím, že někoho zavolá. Když už se chci zplynovat, musím to udělat jinak.

Jak?

No jak... Nasadil bych na výfuk nějakou hadici a šoupnul bych si ji okýnkem do auta. A hlavně bych se tam zavřel. Musíš všechno důkladně utěsnit. A ne takhle.

Stejně... zavrtíš hlavou.

Celý to na mě působí jako citový vydírání, ale ruku do ohně bych za to nedal, prohlásí Tonda. Když se dozvíš, jaká pitomost někdy dovedla člověka k sebevraždě, ťukáš si na čelo. Vidíme to zvenčí, ale pro ně... pro ty, co jsou v tom problému až po uši, to zároveň může být ta nejzásadnější věc, že jo...

Přikývneš a zpomalíš. Blížíte se k Nuselské.

Teď je taková divná doba, dodá Tonda. Ničemu se nedá věřit. No řekni: jakou má člověk dneska jistotu?

Dáš partákovi za pravdu. Samozřejmě i ty moc dobře víš, že jsou chvíle, kdy to v životě není jednoduché. Svět zčerná. Vyvrhne tě. A srdce všech ostatních zůstanou studená a nedobytná.

Na křižovatce zastavíš a necháš projet noční tramvaj. Kvílí, zdá se ti, že koleje v silném mrazu pod soupravou pukají. Nažloutlé světlo ve voze sálá vlídným přívětivým teplem. V tramvaji sedí pár lidí, pár schoulených unavených bezdomovců – všichni spí. Představíš si ten všudypřítomný puch nemytých zahnívajících těl. Vyplňuje každou skulinku ve voze. Nedostane se snad jen do uzavřené kabinky pro řidiče, tedy aspoň mu to přeješ.

Zařadíš, šlápněš na plyn, auto se znovu rozjede. Ano, ten *hrozný hnílobný puch*. Jsi na to od jisté chvíle háklivý, kdo by nebyl. Díky němu jste ji našli. Před měsícem, hned v tom druhém lednovém týdnu. Byla první z dosavadní letošní úrody sebevrahů nuselského okrsku. Žila sama. Jak jste později zjistili, neměla rodinu, ani žádné opravdové přátele. Nikdo ji nehledal. Ostatní obyvatelé činžáku chodili dál nerušeně po chodbách, stoupali po schodišti nahoru a dolů, jezdili výtahem. Všechno bylo v pořádku, beze změn. Až na to, že ji nikdo dlouho v domě nepotkal, soused neslyšel, že by splachovala záchod, že by pouštěla vodu, neslyšel televizi, žádný zvuk, jen to plíživé mrtvolné ticho, ale to si prý uvědomil, až když už bylo po všem, když už se vědělo, tehdy si myslel, že jen někam načas odjela. Jenomže puch, který po nějaké době prosákl zdmi jejího bytu ven na chodbu, byl nesnesitelný. Visela tam přibližně čtrnáct dní, snad tři týdny, než vás konečně zavolali.

Ještě jsi to nevstřebal. Není to tak dávno a byla to tvoje první noční autohlídka. Vlastně neuplyne jediný den, aby

sis nevzpomněl na tu nešťastnou ženu, která se ve svém bytě dole u Botiče oběsila.

Než jste vstoupili dovnitř, Tonda ti vrazil do ruky doutník a řekl, aby sis zapálil. Jsi nekuřák, ale poslechl jsi. Vždycky poslechněš. Děláš skoro vždycky to, co parták řekne – jsi nováček a víš, že je to tak nejlepší. Oba jste si tedy ještě na chodbě zapálili, silná vůně tabáku měla přebít ten hrozný puch. V bytě jste zotvírali všechna okna. Zavolali jste záchranku kvůli vystavení úmrtního listu a potom havrany.

Zabalili ji do pytle. Z osobních dokladů jsi zjistil, že jí bylo čtyřicet dva. Svobodná. Bezdětná. Vzdělání vysokoškolské, magisterský titul. Sebevraždu si detailně, až s jakousi puntičkářskou pečlivostí naplánovala. V bytě uklidila, aby po ní nezůstal nepořádek. Vyfíkla se na to. Na krk si pověsila náhrdelník s perlami a oblékla si drahé plesové šaty. Když už jí kabel prodlužovačky svíral hrdlo a ona sebou ve vzduchu mrskala, bílé lodičky se jí svezly z útlých chodidel a dopadly na plovoucí podlahu vedle převrhnuté židle.

Ženský polykají prášky, kroutil Tonda nechápavě hlavou, když jste se snažili vzpamatovat. Nebo si pižlají žíly. Tahle ne. Chtěla, aby to bylo definitivní, neponechala nic náhodě...

Často na ni teď myslíš. Jak to, že byla na světě tak sama? Umí si normální družný člověk vůbec představit, co s sebou osamělý život přináší? Tu trpkou izolovanost. Stud. Nepochopení. Má právo kroutit pohrdavě hlavou nad něčím, co do hloubky nepoznal?

Osamělost. A deprese, k těm pak už není daleko. Jiný důvod tě nenapadl. Co jinak tak strašného by jí dodalo sílu k tomu, aby si přes hlavu přehodila ten kus kabelu?

Proč? ptáš se od té noci, co jste ji našli. Proč by se jinak pohledná, inteligentní a finančně zjevně velmi dobře zajištěná žena takhle popravila?

Motor vrní, projíždíte ulicí kolem nonstop heren a vietnamských večerek, tísnicích se v přízemích činžáků, kolem umolousaných barů s do tmy zářícími neonovými štíty, míjíte zavřené obchody, sázkovky a ty přemýšlíš, kolik žije za okny okolních setmělých domů lidí stejně osamělých, jako byla ta žena. Kolik jich žije v Praze? Kolik jich je v jiných městech, kolik v Evropě navzdory všem facebookům, twitterům a on-line seznamkám? Víš, že zvláštní, nehybné ticho, které tyto lidi vytrvale obklopuje, druhé děsí. Cítíš, že se může stát cokoli a i ty se můžeš jednou ocitnout v izolaci, za bariérou, odkud už ne každý najde cestu zpět.

Třípokojoiný byt, poté co zřizenci mrtvou ženu odnesli, jste důkladně prohlédli. Skýtal skvostný výhled na výškovou budovu hotelu Corinthia a na Nuselský most, Mekku pražských sebevrahů. Ani ocelové pletivo, na koncích pěkně s kluzkými, metr širokými kovovými pásy, které tam nechali před časem nainstalovat, nešťastníky, kteří se rozhodli skokem z výšky skoncovat se životem, neodradí. Zatím jsi tam nebyl. Zatím jsi nikoho nahoře nemusel zachraňovat, ani jsi nikoho nemusel dole v údolí sbírat. U vás na oddělení koluje cynických zkazek o tom, jak nejlépe seškrábnout z asfaltu rozmáznutého letce, dost a dost. Nemáš tyhle řeči v lásce. Víš, že se tě všechna ta nekonečná a neuchopitelná hrůza definitivního konce taky týká. Máš z toho strach. Nejsi jiný než ostatní lidé, i ty stigmatizuješ věci, kterých se bojíš, i ty se snažíš

vytvořit si od nich co největší odstup, aby se tě pokud možno netýkaly.

Stojíte na chodbě v druhém patře činžovního domu v Kloboučnické ulici a kolem nohou se ti motá drobný pudl. Nemáš psy rád. Tenhle má bílou kadeřavou srst, nestříhanou a špinavou. Slzí mu oči, občas tlumeně blafne. Přiběhne k tobě a očichává ti nohavici služebních kalhot.

Nech pana komisaře! křikne na psa starší muž, asi pětasedmdesátiletý důchodce v hnědém bavlněném županu. To víte, vás ještě nezná, musí si teprve zvyknout, říká ti s úsměvem.

Tak co máme tentokrát, dědo? zeptá se Tonda.

Tady ten špajz, ukáže muž prstem na dveře na chodbě. Vylomili zámek, bastardi!

Zámek je opravdu vylomený. Staré otlučené dveře od špajzu jsou pootevřené, uvnitř je tma. Cítíš shnilé brambory, vlhkost. Otočíš se na Tonda. Kolega se ušklíbne a vycení zuby.

Ztratilo se vám něco? zeptáš se.

Nic, co by stálo za řeč, odpoví bez většího zájmu muž a zamne si ruce. Nedáte si káféčko nebo grog?

Půl druhé. Projíždíte městem, stoupáte do svahu ulicí Na Jezerce. Míjíte spící vilovou oblast, blížíte se k parku s divadlem. Divadlo, zbudované z hospodářských staveb bývalé zemědělské usedlosti, dříme utopené v mělké kotlině parku s prořídlymi stromy.

Takže to dělá schválně? zavrtíš nevěřicně hlavou. On si naaranžuje vloupačku do vlastního bytu?

Jo, řekne Tonda. Jednou je to vykradenej sklep, pak ho někdo přepadne ve výtahu... V létě dokonce neváhal

rozbít vlastní okno do ložnice, to byl jeho majstrštyk. Samozřejmě se nikdy nic velkého neztratí, nikdy nechce nic sepisovat...

Ostatní kluci k němu jezdí taky?

Taky. Pan Vsadílek je známá firma.

Takže je to vlastně taková tradice za ním jezdit, jo? poznamenáš s naprostou vážností, ale Tonda se tomu zasměje a přihladí si dvěma prsty knírek. Pak otočí spínačem na palubní desce a ztlumí fučící topení.

To víš, dědek se asi nudí, řekne. Nemůže, chudák, na nohy. Celý dny sedí doma, tak si chce holt pokecat.

Je sám?

Asi jo. Žena mu zemřela před pár lety. Měli syna, ale tragicky zahynul někde v horách, snad až v Kazachstánu, tam někde; taky už to bude nějaká doba.

Nic, co by se mu dalo závidět, svaštíš čelo.

Řek bych, že to ještě snáší docela dobře, řekne Tonda. Divil by ses – nikdy jsem neslyšel, že by si dědek na něco stěžoval. Co já bych za to dal, v jeho věku...

Silnice se stáčí, přibývá světel a výškových budov. Míříte na Pankrác. Mlčíte. Cítíš prázdnotu, tíhu. Chápeš to, všechno to chápeš. Je ti jasné, že se o tom lidem těžko hovoří. Osamělí lidé si myslí, že o své osamělosti nemohou s nikým mluvit, protože by jim nikdo neuvěřil. Je možné, že se jednou budeš cítit také tak osamělý? Že budeš pár zdvořilostních frází, které prohodíš s policajty nebo s pokladní v supermarketu, považovat za úspěch?

Vzpomeneš si, jaký jsi býval dřív. Ještě za studií na univerzitě sis myslel, že život může být spravedlivý. Že se dá všechno překonat, když má člověk silnou vůli.

Z vysílačky se ozve hlášení dozorčího. *Takže, hoši, Sokol – strážce noci se znovu ozval a s vřelostí sobě vlastní upozornil „naše pány policisty“ na rušení nočního klidu v Rostislavově ulici...* Obracíš auto a vracíte se zpátky dolů mezi nuselské činžáky.

Toho nám byl čert dlužnej, řekne Tonda. Těšil jsem se, že se někde zašijeme.

Sokol – strážce noci. Na místním oddělení je to legenda, postrach všech nočních šichet. Moc se o něm neví. Říká se, že je to nějaký důchodce trpící nespavostí. Proplétá se v létě v zimě pod pláštěm tmy nuselskými ulicemi a dohlíží na to, aby byl všude klid a pořádek. Jednou ses Tondy z legrace ptal, jestli *Sokol* nosí taky nějaký superhrdinský kostým, třeba něco jako má Batman, a dozvěděl ses, že se s ním vlastně ještě nikdo z kluků nesetkal. Vždycky jenom zavolá a hned je co dělat.

Dostanete se na Nuselskou. Přidáš plyn, svištíte podél tramvajových kolejí dolů k náměstí Bratří Synků. Na rohu před *South barem* přibrzdíš, zhasneš světla a opatrně se vklíníš do mezery mezi zaparkovaná auta.

V Rostislavově ulici se vozí tři teenageři v kontejneru na plastové obaly. Nevidí vás. Jeden se nasouká dovnitř, ostatní dva ho roztlačí a za vzájemného povzbuzování a křiku ho pošlou po asfaltu ulicí dolů. Vidíš, jak skejťákovi čouhá ze žluté popelnice jen hlava a on sjíždí zmrzlou ulicí mezi zaparkovanými auty a temnými, zhasnutými činžáky až někam dolů k vršovické železniční trati.

Podíváš se na Tonda.

Tak jdeme na to? zeptá se tě parták.

Přikývneš.

Ulice jsou po ránu zasklené v jiskřící bílé krustě. Svítí ostré zimní slunce. Máš po šichtě. Sedíš ve svém autě a jedeš se domů vyspat. Je neděle, doprava minimální. Posloucháš rádio. *Hodinka s oldies hity osmdesátých let.* Jsi rád, že máš noční za sebou. Konečně ses mohl zbavit uniformy a obléknout si na nezbytné termoprádlo civil – manšestráky, svetr, zimní bundu s podšívkou a kapucou. Noční směny jsou dlouhé, jsi po šichtě vždycky vymačkaný jako citron. Tancuješ pořád ve stejném rytmu: po dvou dvanáctihodinových denních službách vyjíždíš na dvě noční, potom pár dní odpočinku a zase nanovo. Pořád dokola.

Potichu otevřeš dveře do ložnice a zůstaneš stát na prahu. Iva ještě spí. Leží na zádech, deku shrnutou k pasu. Má hezké čelo, kulaté a vysoké – prý známka inteligence – kolem úst tenké svislé vrásky. Přemýšlíš, jestli ji máš vzbudit, ale pak se otočíš a jdeš si do kuchyně udělat snídani.

Zapneš rychlovarnou konvici, vyndáš z lednice jogurt a pak se ještě vrátíš pro kečup, protože ses právě rozhodl, že si připravíš tousty. Máš rád hodně kečupu. Posadíš se ke stolu. Konvice hučí, bublá to v ní. Z toustovače stoupá pára. Díváš se z okna. Bydlíte v šestém patře, v březnu to bude rok, co jste se přistěhovali. Protější paneláky spořilovského sídliště i nevzhlednou kvádrovitou budovu ubytovny obalil nad ránem led. Sídlištní lampy, kontejnery, zavřený novinový stánek i autobusová zastávka na protější straně ulice – všechno se na slunci oslnivě třpytí. Slyšíš, jak na parkovišti dole před domem někdo zkouší nastartovat auto. Motor kucká, nechytá se, konvice vypnula, a až na vzdálený, nikdy neutuchající hukot

rychlostních komunikací je to jediný zvuk široko daleko. Všichni ještě v tomhle bílém nedělním ránu vyspávají.

Kousneš do toustu. Chceš se napít čaje, ale spálíš si jazyk. Zaslechneš Ivu. Vstává, jde na záchod. O minutu později vchází do kuchyně, zdraví tě a ptá se, jak bylo v práci.

Šlo to, odpovíš. Obejmeš ji v pase. Na sobě má slabou noční košili, je bosa. Cítíš, jak ti přejede rukou ve vlasech.

Dáš si toust? zeptáš se.

Hm, proč ne? odpoví.

Kafe?

Ěéé... čaj, řekne. Na nose tě šimrají její dlouhé rozpuštěné vlasy. Voní mátou. Políbíte se a potom Iva zmizí v koupelně. Ty se zvedneš a jdeš jí připravit snídani.

Je deset. Ležíte v posteli pod dekou. Nazí. Venku mrzne, do ložnice se oknem skrz záclony dere zimní slunce. V místnosti je příjemné teplo. Iva se k tobě z boku přitiskne a ty se převalíš na ni. Má širší kostnaté boky, cítíš pod sebou její prsa, měkká a malá s rozteklými snědými bradavkami. Líbáte se. Chvilku ji něžně hladíš po tváři, pak se přetočíš na bok, abys ji viděl úplně celou, a přejíždíš jí prsty po jemných světlých chloupkách na břicho. Cítíš, jak se chvěje. Máš tyhle dlouhé ranní chvíle rád. Kéž by nikdy neskončily. Tělesná blízkost ti dává pocit vzájemné důvěry a bezpečí. Jsi rád, že máš někoho, s kým se můžeš o všechno podělit. Iva je tvoje žena a máte se rádi. Milujete se. Je to moc fajn. Ale i tak, přesto přese všechno tě občas zachvátí panický strach, že by to tak nemuselo zůstat napořád. Napadne tě, co když si dříve či později sbalí kufry a odejde? Že s tebou nevydrží, nahradí tě jiným a ty zůstaneš sám.

Jsem rád, že jsme spolu, zašeptáš jí do ucha.

Leží na zádech, objímá tě kolem krku. Trochu nechápavě se na tebe podívá. Díváš se jí do očí, má modré oči s neposednou dětskou jiskrou. V poslední době se ti zdá, že její rozzářený pohled výrazně pohasl, posmutněl. Znepokojuje tě to. Nechceš, aby si dělala starosti.

Já jsem taky ráda, odpoví a usměje se.

Nevím, co bych si počal, kdybych tě neměl...

Trochu se odtáhne, ale stále se usmívá. Hezká sexy blondýnka, která o muže nebude mít nikdy nouzi.

Prosím?

Prostě... kdybych byl sám.

Iva nadzvedne pečlivě upravené obočí a starostlivě uchopí tvou tvář do dlaní.

Co je? Děje se něco, miláčku?

Zavrtíš hlavou.

Ne, nic.

Mám o tebe starost, řekne s povzdechem Iva. Asi by sis měl najít jinou práci, tohle tě strašně vysává...

Neodpovíš. Nebereš to tak, máš po dlouhé době pocit, že konečně děláš něco, co má smysl, ale jsi rád, že Iva vidí problém zrovna v tomhle a ne v tom, co trápí tebe, ačkoli kdoví. Přemýšlíš, jestli o tom máš začít mluvit. Víš, že Iva po dětech velice touží. I ty bys byl rád, kdybyste založili rodinu, je to samozřejmě i tvoje přání. Ale nedaří se. *Zatím* se nedaří. Utěšuješ se tím, že je ještě příliš brzy na to, abys mohl dělat nějaké hlubší závěry. Rád bys věděl, co si o tom Iva myslí. Kdyby ses jen mohl ujistit, že tenhle problém nebude mít na váš vztah žádný vliv, aniž by ses na to Ivy musel ptát. Jsi přesvědčen o tom, že kdybyste měli děti, tak Iva bude šťastná a z tebe všechna ta deprimující tíha spadne. Jakkoli to

může znít hloupě, i ty bys rád předal své geny dál. Potřebuješ se zbavit pocitu viny. Zmírnit tíseň. Nezemřít. Zadíváš se oknem ven na prázdné bílé nebe. A venku dál mrzne, až praští.

Předevčírem napadl sníh, zmrzl, a teď zůstal ležet, špinavý a uježděný, v ulicích. Sloužíte noční hlídku. Chráníte a pomáháte. Tonda je nastydlý, kape mu z nosu. Máte jet do Kloboučnické. Přesně tam, co posledně. Tentokrát ale starý pán nevolal. Na sto padesát osmičku zavolala sousedka z domu kvůli jeho psovi.

Bůhví, co zas dědek vymyslel, zahuhlá Tonda a vyfrká se do kapesníku.

Míříte na důvěrně známé místo, když vtom dostanete hlášení, že v jednom z bytů v Čestmírově ulici, kousek od vás, našli v kuchyňském dřezu hada.

Jeď tam, zabručí Tonda. Dědek může počkat, na toho je času dost.

V bytě u starších vyděšených manželů počkáte, než dorazí pracovníci z odchytové služby a odvezou užovku do útulku pro opuštěná zvířata v Dolních Měcholupech.

O čtvrt hodiny později už vybíháte po schodech činžáku v Kloboučnické, protože výtah nejede. Chodby jsou cítit zatuchlinou, mísí se s pachem připálené večeře, v prvním patře nesvítí světlo. Paní Zárybnická, starší dáma v důchodu, která policii zavolala, na vás už netrpělivě čekala v hale u vchodových dveří a teď se belhá do schodů za vámi. Říká, že v bytě pana Vsadílka vyvádí *ten jeho čokl*. Bydlí ve stejném podlaží, v bytě na druhém konci chodby, a nemůže kvůli tomu spát. Zkoušela na souseda zabouchat, ale neotvírá.

Slyšíš, jak pes za dveřmi kvílí, vyje. Zvoníte. Na chod-

bě se vyrojili nájemníci, další se naklánějí přes zábradlí ve vyšších patrech. Jejich tlumené hlasy se odrážejí od stěn jako gumové projektily.

Tonda nervózně buší na dveře. Nelíbí se ti to. Něco se muselo stát. Tentokrát se ti do bytu na kafe nechce. Máš chuť Tondovi sdělit, že na něho počkáš v autě před domem, že jednou, docela nedávno tam dole u Botiče, když jste se dobývali do bytu té ženy, tak všechno to, co jsi potom uvnitř spatřil, ti bohatě stačilo. Tehdy to bylo podobné, i tehdy jsi měl ten nepřijemný pocit v břiše.

Vyrazíte dveře, naštěstí nejsou zamčené. Zdá se ti, že to trvá celou věčnost.

V bytě je nakyslý těžký vzduch jako posledně. Teplo. Slyšíš štěkot psa. Nevíte, kde je. Napjatě čekáš. Víš, že nesmíš nic podcenit, pokud nechceš, aby vás pokousal. Štěkot vychází z obýváku. Někde jsi slyšel, že psi štěkání vzniklo kvůli dorozumění s lidmi, protože žádné divoce žijící psovitě šelmy neštěkají. Tenhle rozhodně nevypadá, že by se s vámi chtěl dohodnout, říkáš si.

Tonda jde první, procházíš za ním úzkou chodbou, míjíte rodinné fotografie v rámečcích rozvěšené na stěnách se zažloutlými tapetami. Otevřete dveře do obýváku. Tonda se k tobě obrací, něco říká, ale nevíš co, neposloucháš.

Vsadílek leží bezvládně na pohovce. Ve výklenku protější nábytkové soupravy běží zapnutá televize. Teleshopping. *Získejte akční slevu a objednejte si hned teď speciální přístroj Vibracon – vytřese z vás všechny tuk již za deset dní! Volejte...* Závěsy jsou zatažené, svítí jen stojací lampa. Pudl před vámi couvá, nechce vás pustit dovnitř. Pronikavě štěká, vrčí. Tonda se sune zvolna vpřed, něco mu přátelsky říká. Pes couvá, ale nepřestává ňafat. Nakonec se stáhne.